

1. kapitola

Listopad 2019

Právě jsem všela do výlohy poslední papírový řetěz, když zazvonil telefon. Kdyby šlo o mobil, nechala bych hovor spadnout do hlasové schránky, ale jednalo se o pevnou linku v obchodě, takže jsem pustila řetěz a šla k pultu hovor přijmout.

„Taylorovo knihkupectví, tady Megan.“

„Ach, paní Taylorová, tady je Philomena Bloomová,“ rezonoval v telefonu uhlazený ženský hlas, až jsem si odtáhla sluchátko kousek od ucha.

„Kdo?“

„Philomena Bloomová,“ opakovala netrpělivě žena, jako bych měla vědět, o koho se jedná. „Agentka Xandera Stonea,“ pokračovala. Málem jsem slyšela, jak protáčí panenky.

„Samozřejmě,“ odvětila jsem. „Omlouvám se – soustředila jsem se na něco jiného.“ Takové jméno bych si mohla zapamatovat.

Normální člověk by se mě zeptal, jestli může zavolat v příhodnější dobu, ale Philomena Bloomová přesto trvala na svém. „Ověřuji detaily týkající se křtu knihy pana Stonea, který se koná příští týden,“ pravila.

„Samozřejmě,“ přisvědčila jsem, ale v nitru jsem se celá zkroutila, zatímco jsem se shýbala pod pult, abych našla diář akcí našeho obchodu. Opravdu už bych potřebovala, abych si všechno lépe zorganizovala a pořídila si kalendář akcí na webu spolu s objednávkami a zásobami. Missy mě s tím otravuje už celé měsíce, ale mě na papírovém diáři cosi uklidňuje, a proto se ho zdráhám zbavit.

„V pátek devětadvacátého,“ pokračovala Philomena. „V sedm až v sedm třicet.“

„Sa...“ Podařilo se mi zarazit se dřív, než jsem potřetí řekla „samozřejmě“. „Ano, všechno je připraveno,“ prohlásila jsem místo toho, ačkoli jsem si tím vůbec nebyla jistá.

Byla jsem zvyklá organizovat v knihkupectví křty knih, autorská čtení a všechny podobné události – jak jinak bychom udrželi obchod v provozu –, ale uvedení nové knihy Xandera Stonea na trh byla nejprestižnější akce, jakou jsme kdy hostili. Uvažovala jsem, jestli jsem si neukousla příliš velké sousto. Muž, který vlastním nákladem vydal knihu o strašidlech severního Yorkshiru, je jedna věc, ale Xander Stone?

„Protože pan Stone je velice mimořádný.“

Zatímco jsem v duchu bloudila kdovíkde, Philomena křičela do telefonu, takže jsem byla nucena se na ni soustředit. „Bude chtít sám vidět, kde se to bude odehrávat, vybrat si menu a tak dále.“

„Menu? Myslela jsem, že budeme nabízet pouze šampaňské a jednohubky nebo něco podobného.“

„Samozřejmě že jednohubky,“ pronesla Philomena pomalu, jako by mluvila s nepozorným dítětem.

„Dobře, pan Stone je v Taylorově knihkupectví vítán kdykoli,“ přinutila jsem se usmát, přestože to Philomena nemohla vidět. „Jenom ho požádejte, aby přijel

dřív, a můžeme probrat všechny jeho požadavky. Nebo když si bude chtít promluvit, může mi zavolat.“ V létě otevřeli na rohu vedle knihkupectví novou čajovnu – manželský pár z pobřeží se tam specializoval na vybrané čaje a neobvyklé zákusky a koláče. Požádala bych je, aby nám dodali nějaké občerstvení na křest knihy Xandera Stonea, a doufala bych, že to bude vyhovovat jeho „velice mimořádným“ požadavkům.

„Myslím, že je vlastně právě teď v Yorku,“ sdělila mi Philomena. Slyšela jsem cvakání kláves jejího počítače – ona zjevně měla diář v digitální podobě. „Ano, tady to je. Z Londýna měl odjet včera.“

„Opravdu? Ale křest té knihy je až příští týden.“

„Jak jsem řekla, je velice puntičkářský a pověřčivý.“

„Pověřčivý?“ zeptala jsem se udiveně. Možná by přece jen zapadl mezi různé experty na duchy a ufology, kteří uváděli své nové knihy na trh v Taylorově knihkupectví.

„Ano, vždycky raději odjede z Londýna, než začnou vycházet kritiky jeho nových knih, a *Guardian*, *Timesy* a *Telegraph* je vydají v tomto týdnu.“

„Aha.“ To vyvolávalo všemožné otázky, které jsem ovšem neměla právo klást.

„Takže všechno je připravené?“ znovu se ujistovala Philomena.

„Všechno je připravené,“ odvětila jsem a konečně se mi podařilo otevřít svůj diář na správné stránce a zjistit, že tam mám alespoň správně zapsané datum. Kromě objednávky šampaňského a zákusků jsem opravdu nevěděla, co bych ještě mohla až do onoho dne jiného dělat. „Ale pan Stone může zaskočit kdykoli, aby mi řekl, co by mohl potřebovat.“

„Výtečně, uvidíme se tedy od zítřka za týden,“ zakončila Philomena hovor a zavěsila. Takže ona přijí-

de také. Uvažovala jsem, jestli s sebou Xander Stone přiveze ještě další lidi ze svého okolí, jelikož bych o tom měla vědět.

Připadalo mi jako dobrý nápad, když Philomena Bloomová z literární agentury Bloom a Cuthbert poprvé zavolala. Žádný Cuthbert zřejmě neexistoval, pouze sama Philomena. „Lidé si myslí, že tu agenturu řídí muž,“ přiznala mi Philomena při našem prvním hovoru v srpnu. „Nutí je to, aby se mnou jednali seriózněji.“ Nezávazně jsem souhlasila, protože jsem si nebyla jistá, co si mám o paní Bloomové a neexistujícím panu Cuthbertovi myslet. Byla jsem prostě vzrušená představou prvního autora bestsellerů ze *Sunday Times*, který bude křtít svou novou knihu v Taylorově knihkupectví. V létě mi to připadalo jako přesně ten druh publicity, jakou knihkupectví potřebuje, ale koncem listopadu, kdy do oné události zbývalo osm dní, se mi to zdálo trochu moc velikášské. Ví vůbec Xander Stone, že jsme obyčejný provinční obchod? Uvědomuje si, že se nemůžeme rovnat takovému knihkupectví Waterstones na Piccadilly? Byl současným zázračným dítětem postmoderní beletrie a jeho druhý román *Mezidobí* se právě dostal do užšího výběru na Bookerovu cenu. Určitě si přál, aby jeho třetí kniha byla pokřtěna v Taylorově knihkupectví? Měla jsem podezření, že my ho potřebujeme mnohem víc než on nás.

Šla jsem dodělat papírové řetězy, poslední ozdoby v obchodě. Vždycky jsem se cítila lépe, když bylo v knihkupectví všechno připravené na Vánoce.

Byl to Bellin nápad, abychom se na naše hlavní akce v knihkupectví pokusili získat známější autory.

„Musíš si začít budovat vztahy s nakladateli a agenty,“ pronesla v roli marketingové odbornice. „Pomůžte to při budování profilu celého knihkupectví.“

„Nevěděla bych, kde začít,“ odpověděla jsem, třebaže to nebyla tak úplně pravda. Věděla jsem to, jenom jsem se necítila připravená znovu pro sebe otevřít tuto část života.

„Můžu ti s tím pomoci, jestli chceš,“ odtušila Bella. Pracovala v marketingovém oddělení Muzea vikinského Jorviku a já jsem byla tak ráda, že nemusím obnovovat po telefonu styky se svým bývalým životem, že jsem jí to dovolila. Neočekávala jsem, že tyto hovory skončí tím, že se u nás objeví Xander Stone. Nebyla jsem si jistá, jestli naše knihkupectví tento úkol zvládne.

S Bellou jsem se seznámila, když přišla do Taylorova knihkupectví na vánoční nákupy. Byly to mé první Vánoce po návratu do Yorku, a místo abych se vrhla na přeměnu a modernizaci, které knihkupectví tak zoufale potřebovalo, většinou jsem se stahovala do sebe a lízala si rány v pokoji nad obchodem. Bydlela jsem opět s matkou v bytě, kde jsem strávila prvních osmnáct let života, než jsem se přestěhovala na druhou stranu města na kolej Yorské univerzity.

Když jsem poprvé potkala Bellu, neznala jsem v Yorku v podstatě nikoho, kdo nebyl spojený s knihkupectvím. Bella bydlela v bytě s Missy – jež docházela do obchodu tři dny v týdnu, vedla účetnictví a starala se o sklad a mzdy („Missy je zkráceně Artemis,“ vysvětlila mi, když jsem se s ní seznámila. „Táta byl profesorem na Yale.“) – a pozvala mě, abych si s nimi vyšla na pár vánočních drinků.

Nejdřív jsem váhala. Připadalo mi, že je ještě příliš brzy na to, abych se šla někam poveselit a znovu se usmívat. Ale matka na tom trvala.

„Už je to šest měsíců, drahá,“ prohlásila. „Nenavrhuju ti, abys na to přestala myslet, ale opravdu se

domnívám, že už je čas, aby sis trochu odpočinula od práce. A pokud ses přestěhovala do Yorku, abys tu začala nový život, potřebuješ nějaké přátele ve svém věku.“

Přinutila jsem se tedy jít a ignorovala pocity úzkosti a zlého tušení, kvůli nimž se mi svíral žaludek. Ujišťovala jsem se, že se omluvím a odejdu, co nejdřív to bude možné. Tu omluvu jsem však nevyužila, jelikož jsem zjistila, že se ve společnosti Belly a Missy opravdu bavím a cítím příjemné vzrušení, až jsem si uvědomila, že se chvílemi chovám jako za starých časů. O tři roky později jsem jim stále ještě byla vděčná, že mě pozvaly, abych šla ten večer s nimi, protože to byl počátek velkého přátelství. Máma měla pravdu – potřebovala jsem se seznámit s vrstevníky.

„Obchod vypadá fantasticky,“ ozvala se matka, když přišla dolů. Přerušila tím mé myšlenky a vylekala mě, až jsem nadskočila. „Já jsem ho nikdy nedovedla tak vyzdobit. Ty máš na takové věci skutečný talent. Poté, co ses odstěhovala z domova, obchod vždycky o Vánocích vypadal, jako by tu řádily nějaké děti utržené ze řetězu. Muselas to zdědit po otci.“

Bylo mi téměř osmnáct a byla jsem už skoro dospělá, když od nás otec odešel. Kromě schopnosti zdobit obchod o Vánocích – ačkoli já osobně si spíš pamatuju, že jeho výzdoba stála spíš na kvantitě než na kvalitě – byl Walter Taylor také básník, jehož tvorba byla pravidelně vydávána. Vyhrál několik cen a pomalu si začínal vydělávat na živobytí svým psaním. Odešel do Londýna a nás nechal v Yorku. Myslím, že čekal, až už ho nebudu potřebovat mít vedle sebe, jenže nepotřebujeme své rodiče stále?

„Chci v životě něco zažít,“ slyšela jsem ho říkat matce, než odešel, protože jsem stála za dveřmi obý-

vacího pokoje a špehovala je. „Potřebuju se dostat z tohoto města, z tohoto knihkupectví. Žiju tu celý život.“ Otcovi rodiče otevřeli na začátku šedesátých let v malé, dlážděné uličce Taylorovo knihkupectví a otec stejně jako já vyrostl v bytě nad obchodem. Matka ho nechala odejít za lepším životem beze slova protestu, jako by jí nezáleželo na tom, kam jde, ale když odešel, plakala každou noc tak dlouho, dokud neusnula.

Já jsem s otcem zůstala ve styku i po jeho odchodu, ačkoli jsem ho v těch hektických dnech, kdy jsem se chystala na závěrečné zkoušky na univerzitě a chodila s Joem, neviděla až do svatby, kdy jsem ho požádala, aby mě dovedl k oltáři. Až v té době jsem si uvědomila, jaký jsem na něj měla vztek, že odešel pryč bez nás, a jak jsem se cítila opuštěná. Trvalo dlouho, než jsem se přes tyto pocity přenesla natolik, abych se s ním znovu mohla stýkat. To způsobil hlavně Joe. Jakmile jsme se přestěhovali po svatbě do Londýna, trval na tom, abychom otce zvali na různé akce – jídlo a večírky, křty knih a vernisáže výstav. Joe a táta spolu dobře vycházeli a já jsem se smála jejich klábosení a neustálému veselému pošťuchování, až jsem si pomalu dovolila otcí naslouchat a začala jsem chápat, proč odešel. Koneckonců neudělala jsem i já totéž? Při první možné příležitosti jsem odešla z Yorku, nechala za sebou knihkupectví a hledala svou vlastní verzi lepšího života.

Ale jakmile už tu Joe nebyl, otec a já jsme se opět rozešli každý jiným směrem. On se odstěhoval do Francie, neboť využil příležitosti usadit se jako spisovatel v Paříži. A já jsem si vždycky našla výmluvu, proč ho nemůžu navštívit ani se s ním dlouho bavit po telefonu. Nyní už jsem netoužila po lepším životě a nechtěla jsem, aby se mě otec ptal proč.